

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

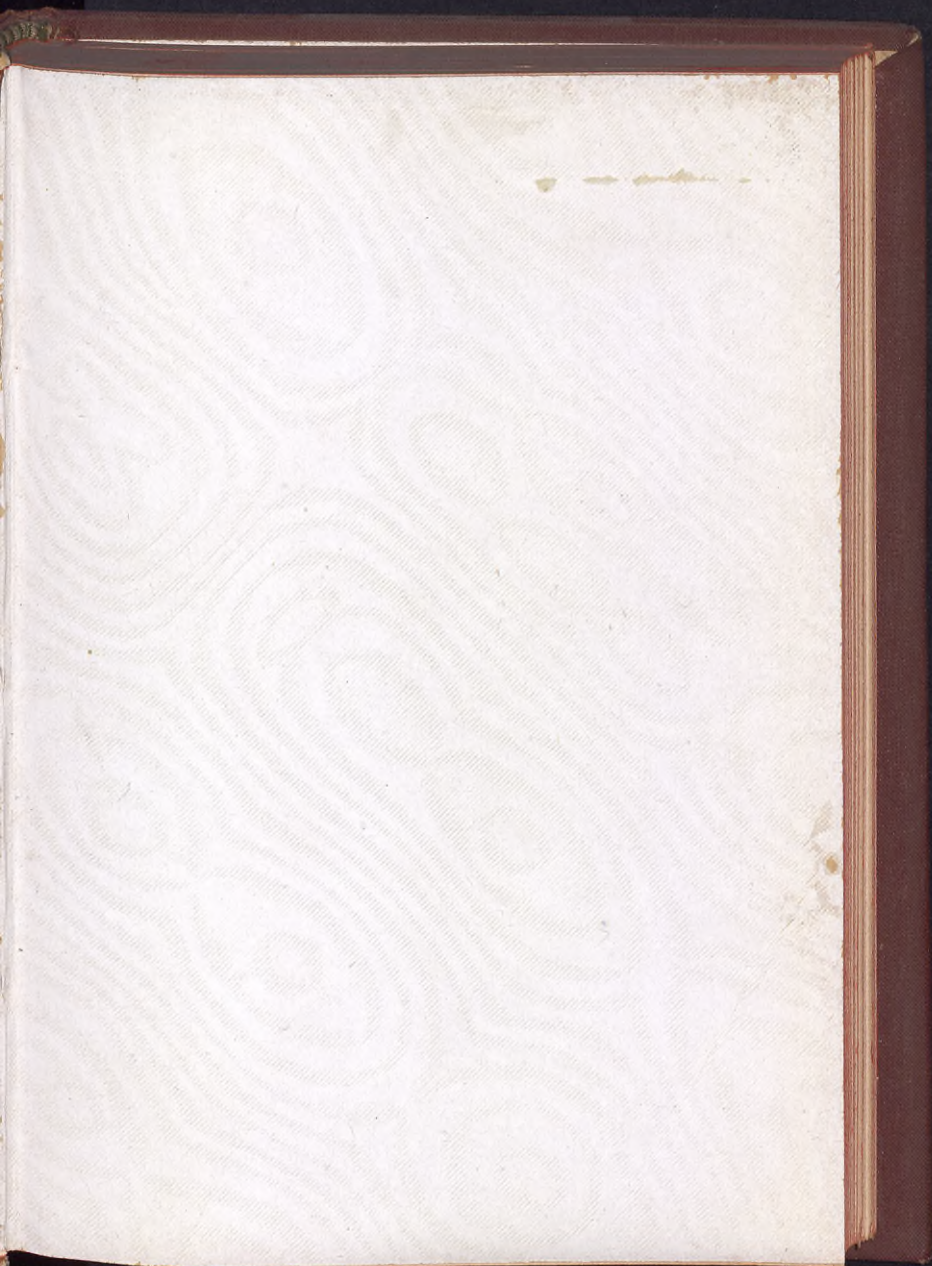
DIKTER

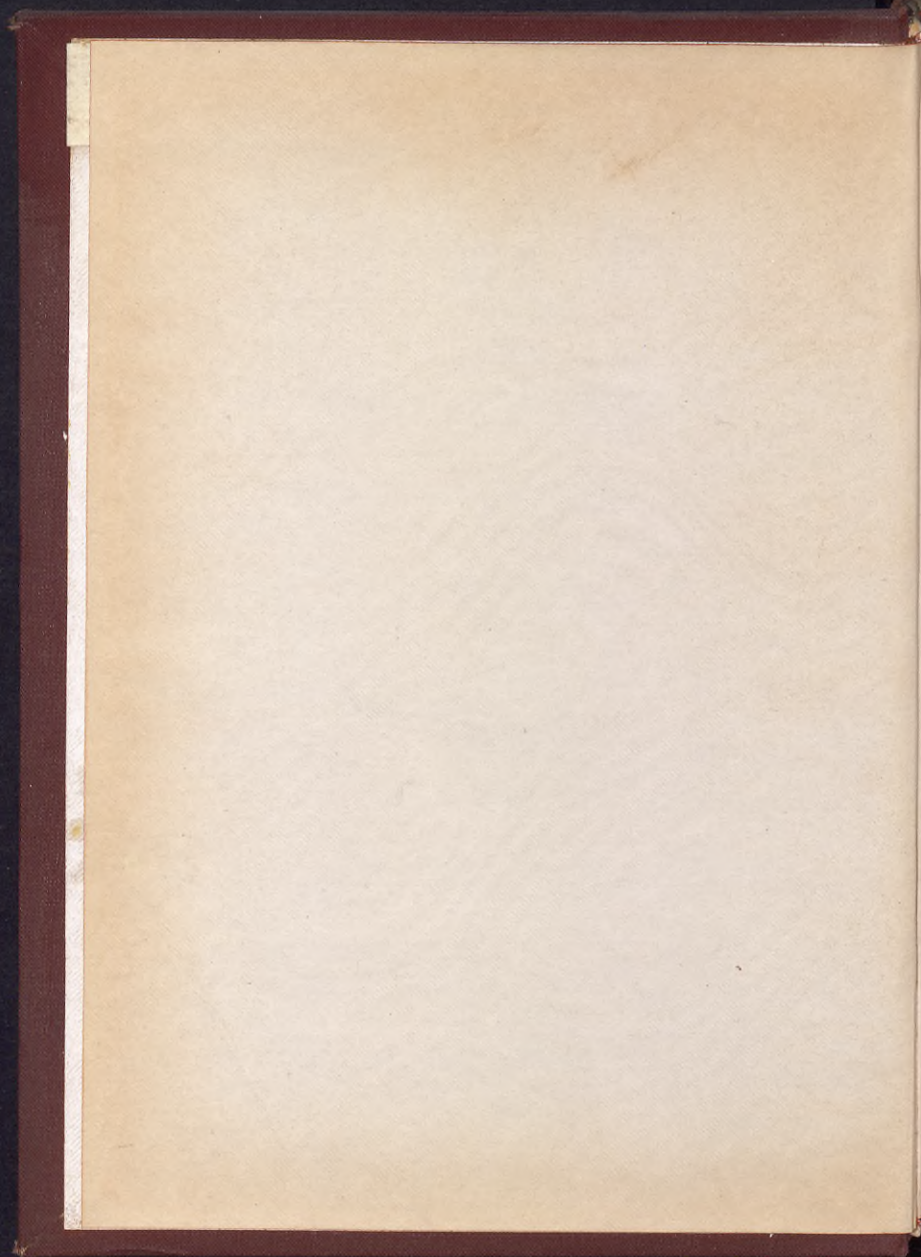
AF

VOLMA R. LINDMAN.

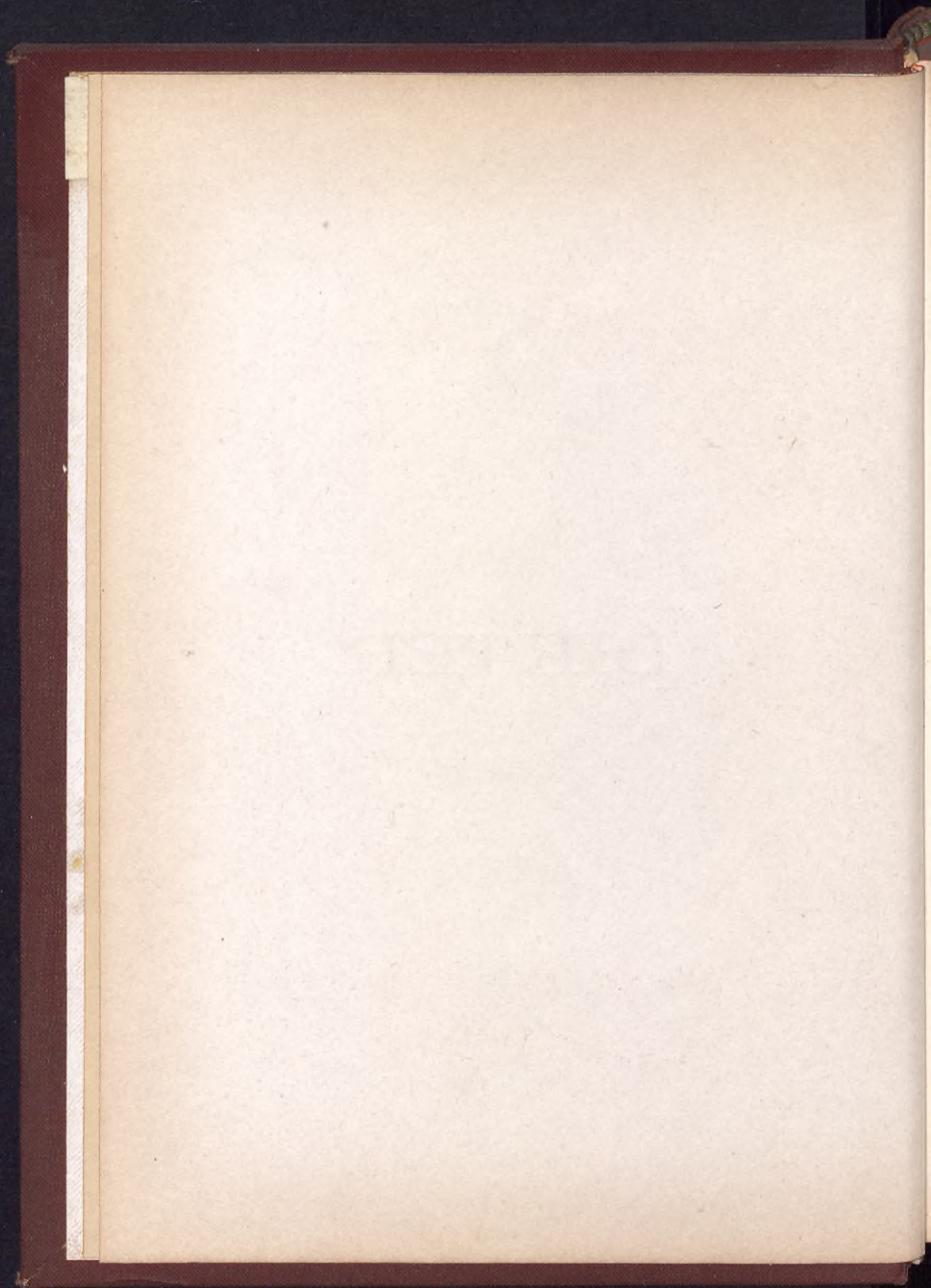
Litt.
Sv.

DIKTER.

DIKTER

AF

VOLMAR LINDMAN

MED FÖRORD

AF

Z. TOPELIUS.

ÅBO, 1885.

ADOLF ALLARDT.

ÅBO,

Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1885.

Utdrag

ur ett bref från Herr Statsrådet Z. Topelius till förf.

Björkudden 25 Aug. 1885.

„ — — — — Det finnes intet storslaget eller blixtrande deruti (i förevarande diktsamling), men det fins hvad jag hellre söker, tanke och hjerta.

Med undantag af ett par stycken, „Slumra“ och „Kanske“, som innehålla blott stämning och musikaliskt underlag, utgå de allraflesta af dessa 47 stycken från en poetiskt riktig tanke, sällan ny, men alltid användbar. Vingarna ha ej alltid räckt till att bära högt, det har icke varit örnflygt, men fjärflygt, och den må ej aktas ringa. Det enklaste har ofta mera värde än det sökta storartade. Och förf: lynne ligger åt detta håll — — — —.

Formen är i allmänhet korrekt och ledig.

Några stycken, såsom „Ljus åt folket“ och „Bön“, bära spår af den didaktiska Leopoldska reflexionen, som i sin kyliga omfattning qväfver poesin.

Denna „Bön“ är, i min tanke, för öfrigt det bästa stycket i samlingen, emedan hjerta och tanke der förlikas i den upphöjdaste stämning.

Såsom goda stycken har jag särskildt antecknat: Frågor. — Gud vet på hvad hon tänkte. — Drömmar. — Sof. — Till min moder. — Liten fågel. — Ellen. — De små. — Ett högsta. — Du visste ej. — Det skönaste. — Sparfven.

Bland de öfriga finnas några svaga, men knappt ett enda, som jag finner förtjent att utmönstras.

Det är för mig ett särskildt nöje att vitsorda förf:s och hans dikters sedligt rena uppfattning af lifvet. — — — Dessa anspråkslösa, ofta stämmningsfulla situationer skola läsas med tillfredsställelse af goda, ännu icke blaserade menniskor.

Mottag min uppriktiga välönskan för god fortsättning!

Med vänskap och aktning.

Z. Topelius".

Siskan.

Och liten siska sjöng så glad
I solig sommarqväll,
Och eko gaf på sången svar
Från fjerran skog och häll.

Men sommarn vek för kulen höst
Och sol för kolmörk natt,
Från aspens krona siskans sång
I qvällen ljöd så matt.

Sen flydde höst med mulna dar,
Det vinter blef i nord;
Från aspens kala krona mer
Ej siskans sång blef spord.

Hon hade flytt från is och snö,
Från död i drifvors bädd;
Till söderns blomsterprydda jord
Blef hennes kosa ledd.

Hon flytt, för att med vår och sol
Till norden än en gång
Få ila, bygga der sitt bo
Och sjunga der sin sång.

Frågor.

Hvad är lifvet?
Andens fortgång
Mot ett högre mål i fjerran.

Hvad är hoppet?
Tankens sträfvan
Ifrån djupet upp till Herran.

Hvad är kärlek?
Själens lyftning
För en flyktig stund ur gruset.

Tron, hvad är den?
Gåfvobrefvet
Till ett rum i fadershuset.

Ljus åt folket.

Hvar stund, som födes bär ock nya skördar
Och skördens frukt ger ny en skörd en gång;
Ju längre ut dess verkan hinner spridas,
Dess mera rensas bort allt tryck och tvång;
Kanske, då ljusets sköna festdag stundar
En vrå ej mer i slaviskt mörker blundar.

Fram ilar tiden såsom menskotanken
Och tyst en maning i sin väg han bär:
„Gif nogsammt akt uppå den korta lifsstund,
Som till att verka här dig unnad är,
Skänk ljuset helgd och sanningen dess ära,
Det sviker aldrig, men skall frukter bära“.

Du känner pligten, den ditt värde kräfver,
Och mensklighetens rätt din aktning får;
Du vet hur rikt din själ de skatter adla,
Som följa fram i ljusets rena spår,
Det mål du känner, dit all sanning leder
Och högst du älskar det, din frid bereder.

O gå ej glömsk då i ditt ljufva vara
Af alla dem, ej ljuset hunnit än,
De äro alla barn af samma moder,
Se på dem blott och deras rätt bekänn,
De kunna älska, lida och försaka,
Och kräfva mycket, men ge mer tillbaka.

Förglöm dem ej, uppå din stolta fana
Skrif ned din uppgift, som en äras tolk,
Att fram du vill din väg i tiden kämpa
Och lära sanning, gifva rätt ditt folk;
Det lyfta upp ur mörker, fall i gruset
Till ädel sträfvan för det högsta ljuset.

Gud vet på hvad hon tänkte?

Och solen sjönk i vester ned
Och qvällen sina skuggor spred
Kring skog och insjöstranden;
Men än vid klippan kvar hon blef
Och tyst i ensligheten skref
Olösta ord i sanden.

Der satt hon än då sol gick opp
Och siskan gladt i furans topp
Sitt lof Allfader skänkte;
Med blicken fäst på skumböljd våg
Hon ut kring vida vatten såg;
Gud vet på hvad hon tänkte?

Skönare.

Nog är du skön, då du barnsligt ler
Och tänd af oskuld din blick slår ner,
Nog är du skön, då med höghvälfd barm
Du tolkar känslan i sång så varm.

Men skönare, skönast du är som så,
Då ur de himmelska ögon blå
En perletår från din rosenkind
Förflyger fångad af fuktig vind.

Bön.

Dig fader, gode Gud, hur ock jag dig må
kalla,
Ur djupet af mitt bröst jag bringar här en
bön;
O Du, som mäktig är och stor, är allt i alla,
Skänk mig i lifvets värf en utgång sann och
skön.

Lär mig, att hvart jag går, min fot ej fåfängt
famlar
På mörkrets onda väg, mot fall och evig död;
Nej, låt det ljus, till Dig allt godt och ädelt
samlar
Och vara mig ett fast, ett oförvanskligt stöd.

Lär att min tid är kort, men ej mitt kall så
ringa,
Att sysslolösheten den följa får i spår,
Att än den dag skall gry, då också jag får
bringa
Mitt pund åt dig, o Gud, förräntadt år från år.

Och då min tid är all, mitt hufvud, trött, får
njuta
En efterlängtdad frid, en ljuflig mödans lön;
O låt i tvifvel då och natt min strid ej sluta,
Nej, med en evig tröst till Dig — det är
min bön.

Slumra, o slumra!

Slumra, o slumra
Stilla från dagens strid,
Njut af din hvilas
Korta, men ljufva frid;
Slumra, o slumra!

Hvila, o hvila
Ljuft uti drömmars famn;
Tystnat har stormen,
Böljan har funnit hamn;
Hvila, o hvila!

Slumra, o slumra!
Mildt ur det vida blå
Tusende stjerner
Hviska i natten så:
Slumra, o slumra!

Hvila, o hvila!
Snart bortom østansky
Solen i strålskrud
Bådar en dag så ny,
Hvila, o hvila!

Drömmar.

Hon sitter invid sitt skrifbord,
Der ljuset flämtande matt
Utsänder en mystisk dager
På tingen i senan natt.

Och flitigt på hvita bladen
Hon tecknar med saft så röd
Sin outhärliga längtan,
Sin lågande kärleksglöd.

O måne ännu hon lefver
Som förr i hans hjerta qvar,
Då högre än allt på jorden
För honom den trogna var.

Då allt, som en dröm förflydde
Och tiden ej nog var lång
Tills åter han fjerran måste
Besegrad af ödets tvång.

En kyss än, så der, och slutligt
Det säkra inseglet på,
Och sedan den långa väntan
Att svar från sin älskling få.

Snart drömmer på mjuka bädden
Hon ren mången rosendröm
Om huru de bo tillsamman,
Hur vänlig han är och öm.

Hur glad som en fink i skogen
Hon sjunger till ljuftig frid
Den käre, då qvällen skymmer
Och lyktad är dagens strid.

Sof!

Slumra barn i menlös frid,
Sof vid din moders sida!
Nog får du än i lifvets strid
Fåfångt på sömnen bida!
Tiden ilar, han är ej lång;
Slumra lugnt vid din moders sång!

Hör hur stormen derute går
Fram öfver jordens dalar!
Sof du lilla! I ro du får
Leka i drömmens salar!
Allvar kommer med ålderns dar,
Glädjen bort med vår oskuld far.

Förr och nu.

Guldlockiga, yra pysar
På stranden sig lagt till ro
Och ämna helt enkelt bygga
Af småsten en jättebro.

Men följande dag, så hastigt,
Sitt storverk de glömt alltren
Och vågen får fritt förskingra
Från stället sten efter sten.

Byggmästaren sträf ses vandra
Bland hamrande täta led,
Städs har han något att klandra,
Det är nu engång hans sed.

Men efter en tid der leder
En bro öfver skumhöljd våg
Och skenor i ordnad räcka
Belasta frustande tåg.

Kanske att den dag än stundar,
Då svunnet det der ock är,
Den mark, som nu vågor skölja
En skog på sin yta bär;

Der mellan rader af furor
Och blomster med skilda namn
Bropelare rostbemängda
Uppdyka ur jordens famn.

Vinternattens skönhet.

Mattblå himmel förutan sky,
Måne skinande fager
Och en frid, den ej storm, ej gny
Under natten förtager.

Diamanter i tusental
Skära, gnistrande klara
Och i slumrande skog och dal
Bim på grenarnes skara.

O, hvad finner du mera skönt,
Mera ljuft för ditt öga?
Ej ens sommarn i saftigt grönt,
Guldblank sol i det höga;

Ej ens bäcken i dalens famn,
Fogelns qvitter i lunden,
Vågen vaggad i säker hamn
Lugnt uti aftonstunden;

Ej ens blomman, som sänkt i bön
Ögat du fromt ser sluta,
En så härlig, så stor och skön
Syn för din blick kan gjuta.

Du lilla fogel.

Du lilla fogel, som bygger
I furornas hägn ditt bo
Och njuter af livvets sällhet
I fridfull och ljuvlig ro.

Hur ofta har ej jag delat
Din lycka, din fröjd, ditt glam,
Der enslig i livvets eden
Jag vandrat min bana fram.

Hur ofta har ej jag önskat
I tidens stormar och strid
Att vara som du en fogel
Långt borta i skogens frid.

Att ostörd som du få bygga
Åt hjertat ett fridlyst tjäll
Och invid min makas sida
Sen qvittra till lifvets qväll.

Hvarför?

Hvarför skola stoftets väsen
vexla, byta om gestalt,
Åldras det, som nyss var liffullt,
rikt på fågring, hopp om allt,
För att sist likt vattenbubblan
lösas upp och tyna af
Och förglömdt i skötet hamna
af den mörka, tysta graf?

Hvarför skall ej evig ungdom
    pryda allt, som daning fick,
Sällhetsglöd och frid, förtröstan
    evig bo uti dess blick;
Hvarför skola åldrar vexla,
    vår och vinter födas, dö,
Plågans tryck och stridens mödor
    snö på menskans hjessa strö?

Frågor, kanske ofta gjorda,
    hvarpå aldrig svar man fått,
Ty hur skulle det väl ändras,
    som ur högsta vishet gått,
Som af honom, ljusets fader,
    fick sin höga lefnadslag,
Det skall vara oförändradt,
    qvarstå intill domedag.

Ungdomslust.

Rymden strålande ljus och klar,
Skum på gungande vågen,
Vind, som lekande muntert far
Fram med gnissel i tågen;

Hurtig tärna med ögon blå
Vid min sida så trogen
Och en drill från de foglar små
Gladt till afsked från skogen;

Sinnet traktande efter frid,
Lycka, frihet och ära
Och att redan i ungdomstid
Lifvets sanningar lära.

Och jag vill ifrån stranden fly
Ut att framtiden pröfva,
Möta nöjd hvarje ilsken by,
Som min lycka vill rövva.

Hinner mera jag strand ej opp,
Bäddar oss djupet neder;
Lika godt; jag mitt lefnadslopp
Fram har kämpat med heder.

I nattens frid.

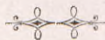
Då natten sin slöja spunnit
Kring slumrande äng och dal
Och tusende röster tystnat
I skogarnes fröjdesal;

Då allt uti slummer hvilar
Så lugnt ifrån storm och strid
Och drömmer om ljufva fröjder
Långt bortom båd' rum och tid;

Då känns det så ljuft sig höja
Med tanken från stoftets hamn
Till vinkande glada stunder
I flyktade vårars famn;

Der allt än var sol och sällhet
Och väntan och framtidshopp
Och dagarne hastigt skredo
Som bäcken i ystert lopp;

Då sorgerna bort försvunno
Som strömoln ur himmelshöjd
Och man med det ringa, lilla
Var lycklig och glad och nöjd.

Till min moder.

En gång, jag mins det som var det i går,
Då sluten jag i mina tankar satt,
Hur mildt du kom och strök med handen gladt
Ifrån mitt öga hvarje sorgens tår.

„O sitt ej så i mulna tankar böjd,
Tag lifvet lugnt och fridfullt som det är,
Som fogeln der uti den blåa höjd
Ditt lefnadskall, din pligt, ditt öde bär.“

Nu hvilar du i mörka mullen ren
Och jag bland världens buller, strider går;
Men fast du ock der slumrat längesen
Din kärlek qvar hos mig dock städse står.

Hvar än jag hamnar på min lefnadsstig
Jag minnas skall hvad skönt du allt mig gaf
Och tacksam, om ock fjerran, sända dig
En sonlig tack ned i din stilla graf.

Liten fogel.

Liten fogel hvila vingen,
Kanske ingen
Plats mer möter,
Kanske ingen vrå mer finnes
Innan södern, målet hinnes.

Här vid lilla, egna tjället
Är just stället;
Ingen ilsken
Stormvind kan din ro här störa,
Någon ej dig illa göra.

Kanske aldrig mer du vänder
Till de stränder,
Till de dalar,
Der din barndomsfröjd du gömmer,
Kanske Suomi snart du glömmes

Derför fogel hvila vingen,
Kanske ingen
Plats mer möter,
Då från oss du kosan tager,
Bort, långt bort till södern drager.

Ensam.

Från hotellets fönster
Leker ljuset gladt
Öfver frusna drifvan
I den mörka natt.

Och ett svall af toner
Från en glad musik
Genom salen sväfvat
Upp mot hvälfd gotik.

Luftigt klädda väsen
Gå i yster dans,
Skämt och jubel vexla
Om med prakt och glans.

På den mörka gården
Liten parvel står,
I det ljusblå ögat
Dallrar het en tår.

Till hotellets portvakt
Han så ödmjukt gått,
Bedt att in få träda,
Men hans afslag fått.

Nu han står der ute,
Bidar tåligt på
Att helst någon enda
Skall från festen gå.

Gå att åt den lille
I hans bittra nöd
Hjelpsammt ge en penning
Till en kaka bröd.

Från hotellets fönster
Leker ljuset gladt,
Bland musikens toner
Klinga glam och skratt.

Ut ur glädjens virrvarr
Ej en tanke går
Till den späda stackarn,
Som i väntan står.

Länge får du dröja
Uppå stället kvar,
Ej för dig en penning
Man der inne har.

Ack, de ha att sköta
Om sin prakt och flärd,
Ej en ringa styfver
Ens du dem är värd.

Ellens fråga.

„Moder, säg mig,
Såg du stjernan,
Som från himlen vilsen drog
Och i mörka,
Tysta natten
Lyste en sekund och dog?

Hvarför skulle
Så hon ila
Och från sina systrar gå?“
Liten Ellen
Tankfull spørjer
I den stilla qvällen så.

„Ej min lilla
Var det stjernan,
Som mot öde djupet gick;
Det Allfader
Var, som sände
Ifrån höjden hit sin blick.

Och i blicken
Klar en engel
Ned mot mörka jorden drog
Och de frommas
Bönesuckar
Upp till ljusets rike tog.

Tro ej att hon
Slocknad doldes
I det kalla stoftets famn,
Nej, då närmre
Hit hon sänktes
Tycktes blott hon byta hamn.

Derför, då i
Stilla natten
Engeln skrida ned du ser,
Minns att då dig
Kan beviljas
Hvad i barnslig bön du ber.“

De små.

På gungande furugrenar
De qvittra, de spåda små,
Och ut bland äflan och strider
De enkla accorder gå.

I lycklige, ej I veten
Hur mången er glädje hör,
Hur mången gryende ofrid
Ert qvitter hvar stund förgör;

Hur just det lilla, det ringa
I tidens stormiga famn
Långt oftare än det stora
För stoftet i tryggad hamn.

O, sjungen er enkla visa,
O, qväden om frid och fröjd,
O, lyften er vackra längtan
Högt, högt mot den blåa höjd.

Der komma så många stormar,
Så mången skärande vind,
Der möta så många flägtar,
Som drifva rodnan på kind.

O, sjungen er sång, den ingen
Hans fröjd eller ro förtar,
Den hviskar i kulna tider
Så mildt hur engång det var.

Fallen.

„Hvita vågor, det är storm på hafvet,
Dofva suckar, det är storm i barmen,
Några spillror på den öde stranden,
Våldet är det, som har lossat banden“.

Så hon qvad den vilsna, der i qvällen
Sorgset blek hon satt på gråstenshällen
Med den späda uti famnen sluten,
På hvars kind en glödhet tår låg gjuten.

„Hvad jag varit är jag icke mera,
Den jag älskar, älskar mig ej mera;
Hvarför skulle så jag arma falla,
Att jag är förglömd af Gud och alla!

Dock, hvi klaga, då du sjelf är skulden
Må din sorg du ock med starkhet bära,
Fast ock ringa kan du utkomst vinna,
Tröst i striden, lugn i stormen finna.“

Qvällen led och vågen sjönk i djupet,
Stormen dog och rymdens skyar brusto,
Men på stranden qvar på gråstenshällen
Satt en qvinna sorgset blek i qvällen.

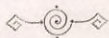
Frid.

Ren solen sjunkit
I vestervågor
Och böljan somnat
Till ro vid stranden
Och månen skrider till nattlig vandring
Vid österns mörknade himlarand.

Ren sången tystnat
I skog och dalar
Och vindens susning
Dött bort bland fjällen;
Från rymdens ändlösa vädjobanor
Millioner tindrande stjernor le.

De tälja tyst från
Det blåa fjerran
De skönsta sagor
För menskoanden
Om evig sällhet, om evig glädje
Der högt hos Gud uti himmelshöjd.

Sympati.

Muntern vågen mot hällen slår
Löst från bojan af sol och vår,
Glömmer vinter och frost och strid,
Brusar vaggsång i qvällens frid.

Slumrar sist för en flyktig stund
Invid stranden i ljuflig blund,
Gungar nu uti drömmars verld
Långt från jorden på himmelsfärd.

Lilla bölja, o då hur lik
Du är mig i mitt himmelrik,
Då hos vännen i qvällens ro
Säll jag får ifrån stormar bo.

Får vid glansen af stjernor små
Blicka in i två ögon blå,
Tolka fritt både höst och vår
Om en tröhet, som ej förgår.

Strid och frid.

På ändlösa hafvets slätter
Går stormen i ystert tåg
Och vräker mot öde klippor
Dess silfverskimrande våg.

Men högt i det blåa fjerran,
I fröjdernas himmelssal
Små älskliga stjerner tindra
I hundrade tusental.

De blicka så mildt derofvan
På jorden i natten ned,
Den sällhet de sjelfva dela,
De söka i djupet med.

Men borta på hafvets slätter
Vildt irrande stormen går
Och skummande hvita skyar
Högt upp emot rymden slår.

Se ej på mig!

Du säger att jag ej får se på dig
Och dock, var lugn, jag vet du skämtar bara,
Ty om ej jorden fick mot solen le
Hon kal och dyster, ödslig skulle vara.

Och natten, hon, som endast mörker har,
Hvad vore hon förutan stjernors skara,
En bild af grafven, af det öde rum,
Der döden blott och dystra skuggor vara.

Så äfven jag, om ej din väna bild,
Ditt ögonpar, de himlar blå, jag såge
Jag vore dyster som den döda jord,
Jag vore stel som jag i grafven låge.

Våren kommer.

☉ Och snart kommer våren
Med solljus och sång
Och lif i hvar endaste vrå,
Och böljorna lösas
Från isbojors tvång
Och glada mot klipporna slå.

Der nu öfver tufvans
Förvissnade blad
Kring drifvorna stormvindar gå
Snart blåögda sippor
I leende rund
Så sköna och doftande stå.

Uppå äng och i dal
Blir det glädje och fröjd,
Blir det grönska och fågning och prakt;
Långt i skogarnes djup
Brusa bäckarne fram
Utur markens förborgade schakt.

Högt i blånande rymd
Sjunger lärkan sin drill,
Tackar Gud för att vintern har flytt,
Och med fröjdefull håg
Öfver svallande våg
Helsar måsen den vår, som har grytt.

Till en blomma.

Du älskliga, skära blomma
Bland tufvornas vissna strån,
Då allt ligger dödt och öde
Hvar tar du din fågring från?

Hvem kläder så skön din krona,
Då solen en blick knappt ger,
Hvem skänker dig spis, då marken
Ej mägtar att gifva mer?

O visste du hvem du liknar,
Der frädlös och blyg du står,
Allt lika älsklig och fridfull
I sommar och höst och vår.

Min egen blåögda blomma,
Min lefnads lycka och tröst;
Den dyraste skatt jag äger
Att luta intill mitt bröst.

Ty hon, liksom du, är ständigt
Densamma, om storm, om frid
Min bana här nere möter
I lefnadens korta tid.

Tro.

Du grät, men o din sorg var ljuf,
Som blommans blid och skär,
Då i den klara morgonstund
En silvertår hon bär.

Du log, men ur ditt löje föll
En stråle ren och klar
Som solens är, då vintern lång
I moln sig doldt hon har.

Och liksom sippan vid dess blick
Förtröstansfull gryr opp,
Så föddes i mitt inre ock
Ett fast, oryggligt hopp;

En tro, att lyckans vårdagsfrid
Snart ock för mig skall gry
Och höstens alla kulna dar
Långt bort förgätna fly.

Vallflickan.

Från tidigt om morgon
Till sent emot qväll
Jag vallar, jag vallar
I skogen.
Här har jag en hydda
Bland lummiga träd,
Till stol har jag tufvan
Och marken så grön
Hon, hon är mitt golf
Uti skogen.

Den stålfasta klippan
Se hon är mitt bord,
Mitt läger är mossan
I skogen.

Här sitter jag lycklig,
Här vandrar jag säll
Och sjunger min visa
För fura och häll
Och eko ger svar
Uti skogen.

När solen hon sjunker
I qvällen till ro
Och foglarne qvittra
I skogen
Sitt afsked åt dagen,
Då blåser jag glad
I luren och vandrar
Och drifver åstad
Tillbaka min hjord
Ifrån skogen.

Hvar?

Hvar bor den magt, som millioner kalla
Allherskaren af verldars verldar, Gud,
Som med sitt „varde“, med sin viljas bud
Engång ur kaos stoftets barn lät träda
Att dem ett rum uti sitt rike reda?

Kanske i skötet af det öde hafvet,
Der vågor vexla om i skumrik skrud,
Frammanade af stormars hemska ljud,
Dit intet öga, hur än skarpt, kan skåda,
Der evig jägtan efter lugn skall råda?

Kanske der uppe bortom vida rymder,
Der tusen stjernljus uti gyllne prakt
I nattens stillhet hålla troget vakt,
Dit fogeln säll från stoftets famn sig svingar
Med jubelsång på luftigt lätta vingar.

Nej, uti allt, som för dit öga skönjes,
Der bor han Herren, Skaparn, alltets far;
Hur *det* ock vexlar blir *han* som han var,
Förlänande dig kraft i kampens tider,
En evig frid på mödorna omsider.

Modersblicken.

Har väl du skönare skådat
Än då mot sin hvälfda barm
En moder sin älskling lutar
Och hviskar af kärlek varm:

„Sof lilla, din vår förflyktar
Och hösten är mörk och kall
Den fröjd nu ditt inre rymmer
Med tiden förstummas skall.

Och fader och moder bäddas
Djupt, djupt i den gömma ner
Dit sol eller sällhet hinna
Från lefnadens brus ej mer.“

Har då ock din blick du fästat
Uppå detta ögonpar,
Som skådat förstulet fridfullt
På barnet i famn hon bar.

Helt visst du en skymt af ljuset,
Från höjden ett ursprung, såg,
Ty skönare, större klarhet
Ej ens uti solen låg.

Ej skönare renhet ägde
Den stråle, som stjernan gaf,
Der högt i den stilla qvällen
Hon sken öfver lugnadt haf.

Hvarför? Ty ur modersögat,
Då det på sin älskling ser
Der sväfvat fast ej hon synes
En signande engel ner.

Kanske.

Det var grönska och lif
På hvart fält, i hvar skog,
Det var sol i den blånande höjd,
O hur sången gick fri
Från hvar endaste gren,
O hur rymden var rik uppå fröjd.

Det var qväll och jag satt,
Och jag lyssnade på
All naturens förtjusning och frid,
Jag var ung, jag var glad,
Ingen strid jag försökt,
Mot mig framtiden skymtade blid.

In jag stämde så säll
Med den jublande hop
Och jag sjöng som mitt inre mig bjöd,
Om den sällhet jag sport,
Om den kärlek jag rönt
Friskt och hurtigt mitt jubel då ljud.

Men det der har nu flytt,
År ha vikit sen dess
Och min fröjd som ett minne blott står,
Väl jag sjunger ännu,
Men min sång som ett svagt,
Ett förklingande eko förgår.

Kanske gryr dock en dag,
Kanske randas en tid,
Då det forna än helsa jag får,
Då jag gladt kan slå in
Med den jublande kör
I den gryende nordiska vår.

Din fosterjord.

☉ broder, hvart din stig ock bär
Din pligt dig manar ut,
Ej minnet af ditt fosterland,
Din barndomsbygd förskjut!

Här har du dock det ljufvast haft
I mörk som solljus dag,
I ensamhetens dystra stund
Som ock i skämtets lag.

Här har du drömt din bästa dröm
Vid muntra lärkors sång,
Då själf en vårens förstling än
Du log åt tidens gång.

Här har du lärt att älska allt,
Som ädelt är och skönt,
Att gifva rätt, om också sjelf
Din väg gå obelönt.

Här kan ock sist ännu, då all
Din kamp i tiden är,
Du hoppas på ett stormfritt hägn
På alla lifsbesvär.

O broder, derför, hvart din stig,
Din pligt dig föra må,
Låt aldrig minnet af ditt land,
Din fosterjord förgå.

Barnatankar.

Liten Ella vid fönstret står,
Blickar på stjernors skara,
Der från himlen i qvällen sen
Milda de le och klara.

„Mamma, hör hur de hviska om
Evig en fröjd och lycka,
O hvad Gud måste vara rik,
Som så sin sal kan smycka.

Får ej Ella också dit upp
Bort ifrån jorden ila,
Hon så gerna invid Guds bröst
Ville bland englar hvila.

Hvarje afton hon skulle sen
Ned till din hydda fara,
För dig tolka hur skönt det är
Borta hos Gud att vara.

Och när döden med natt och köld
Skulle din hydda hölja,
Fick du dit i en silfversky
Bort med din Ella följa.“

„Barnasinne och barnatro!
Alla de stjernor ljusa,
Som du ser uti höjden så
Mäktigt ditt öga tjusa,

Äro stoft såsom ängen grön,
Skogen och blomsterlunden,
Som när mörkret har fallit på
Lysa i aftonstunden.

Du vill hvila invid Guds bröst,
Blifva en engels like,
Svingas bort ifrån storm och höst
Upp till hans himmelrike.

Vet, att redan på jorden här
Du kan en engel vara
Blott du sanning och kärlek vill
Uti ditt hjerta spara.

Ty den evige, han hvars verk
Dagligt du lärt behjerta,
Han är när dig här nere ren,
När uti fröjd som smärta.“

Du är min ro.

Du är min ro, då ledsnans band mig trycka
Och glädjens sol bland moln och töcken flyr,
Min skönsta skatt, min högsta fröjd och lycka
Ehvert min fot på pligtens stråt jag styr.

Du är den hamn, dit säll min tankes vingar
Sig genom rymder ändlöst vida fram,
Att fogeln likt med luftigt lätta vingar
Förnöta ljuft en stund i fröjd och glam.

Min dröm du är, då hvilans slöja sluter
Min trötta själ uti sin hulda famn,
Då morgonsoln sin första strålglans gjuter
Mitt hjertas lof jag bringar tyst ditt namn.

Ett högsta.

Såg du stormen hur han ringa föddes,
Växte upp, blef stark och mächtig sträckte
Sina vingar ut kring vida bygder?
Det var *kraften* han till vapen hade.

Såg du blomman, der i dalen bortglömd
Späd hon stod och blickade mot ljuset,
Kransad, smyckad i de skönsta färger,
Menlöshet var hennes skönsta gåfva.

Fogeln sen, som sjöng i aftonstunden
Glad sin visa ifrån furugrenen,
Hörde du dess sång, helt visst du tänkte:
Barnslig sällhet är det guld du äger.

Så har allt, som daning fått, ett högsta,
Hvaraf det kan dela ock åt andra;
Klandra därför ej att *du* är fattig,
Ty du har dock mer än alla dessa.

Hvad vindarne hviska.

Vindar, som hvinande gån,
Sägen hvar kommen I från,
Hvart eder kosa skall bära?
Finns väl en vrå eller bygd
Borta i fjellarnes skygd,
Der i bon?

O, kanske ären I bud,
Maningar långt från den Gud,
Som ofvan stjernor tronar?
Eller ett eko af fröjd
Fjerran ur blånande höjd,
Från en bygd.

Sällare spord än den jord,
Som till *vår* fristad blef gjord,
Der vi vår lefnad få vandra,
Der vi få bygga och bo,
Kämpa i storm — och i ro
    Sömna in?

Skönare, sällare lott
Hafva af skaparn vi fått,
Ädlare mål för vår äflan;
Långt innan „varde“ var sagt,
Stjernorna fingo sin prakt
Funnos vi, voro vi ren.

Maningar äro vi ej,
Bud från den evige nej,
Stoftet dess grafsång vi susa;
Lång är vår verksamhets tid;
Först *då*, o *då* få vi frid,
Då det blir slut på all strid,
Då det till domslut skall ljuda.

Du visste ej.

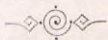
Sjög liten fogel på furugren,
Qvad lefnadens korta dröm
Och all naturen i sommarskrud
Stod lyssnande på så öm.

Och sången gick som en bön så ljuf
I aftonens stillhet ut,
Tills buren långt i det vidas famn
Den tonade hän till slut.

Du späda lilla, du visste ej
Att bortom din drömda fröjd
Det fanns en högre en bättre qvar
Der uppe i himmelshöjd.

Att lifvets brokiga sommarprakt
Och solljusa, korta vår
Långt högre skönhet och glans engång
Der borta hos Herren får.

Dock, du är lycklig med det du har
I skogarnes gömda frid,
Och därför sorgfri ditt jubel sjung,
Sjung glädttig i all din tid.

D å.

☉ om en fogel jag vore,
En, en af de sällas tal,
Och du en blomma så fager
Derborta i skogens sal.

Hos dig, hos dig jag då dröjde
Den hela Guds dag så lång
Och qvittrade vid din sida
Mitt hjertas skönaste sång.

Och vöre du sen en bölja
Långt, långt på det vida haf
Och jag en flägt utaf vinden
Der högt öfver djupets graf;

I höstens stormiga dagar,
Bland klippor och öde skär
Jag finge dig sälla hviska
Hur högt jag dig håller kär;

I höstens stormiga dagar,
Vid elementernas strid
Jag finge nå'ngång dig famna
Min lefnadsengel så blid.

Det skönaste.

„Hvad, hvad är skönast?“ Du mig sport engång.
„Ty skönheten är oförvansklig vorden;“
För att din väntan ej må bli för lång —
Se här det skönaste ja fann på jorden.

Säg, har du sett hur solen, då hon går
Ifrån vår synkrets ned vid vesterranden,
Ännu långt efteråt i sina spår
Ett silverskimmer sveper ut kring stranden?

Och djupets bölja, som i vaggning far
Sin vida bana fram Guds långa dagen,
Säg har du sett, då ro hon funnit har
Den ljufva fromhet, som då ler i dagen.

Säg, har du sett hur ängens blomma skön
Vid rymdens blå med barnslig tjusning dröjer,
Men då det skymmer, som i sakta bön
Till knopp sig sluter och mot stoftet böjer?

Är det ej skönhet? Dock än *ett* jag vet,
Som detta allt omätligt öfverväger,
Som andas af en okänd salighet
Och som en fläkt af himmelsk sällhet äger.

Du söker skönhet, vid din moders bröst
Ditt skumma öga slut för snabba stunden,
Uti dess inre bor en frid, en tröst,
Som ej likt flarnet är af stoftet bunden.

Du söker skönhet, der du dröja kan
Och le en stund från alla villor dragen,
Ty all den skönhet der du har, försann
Långt högre är än den du skänkt behagen.

Tonen från höjden.

„**M**oder, hörde du ej klangen,
Som ur klockans hjerta gick?
Det är sabbath visst der ute,
Den, som ock der vara fick.“

Liten Aina blek och mager,
Bäddad mellan lakan två,
Nyss ur feberslummern vaknad
Spörjer älskad moder så.

„Sabbath är det ej der ute,
Ty ej klockans ljud jag hört,
Kanske ifrån högre rymder
Någon hit en hviskning fört.

Kanske var det någon engel,
Som mot liten Aina log
Och från hennes barm för alltid
Hvarje strid och smärta tog.“

„Ja helt visst det var en engel,
Se han än vid bädden står
Och i himlarena ögat
Leker klar en silfvertår.

Se han vinkar, får jag följa,
Får från dig dit bort jag gå,
Dit, der städse samma toner
Skola Ainas öra nå?

Kanske att ock jag kan sedan
Fara för att hemta dig,
Leda dina fjät härnere
På en annan, bättre stig.“

Matta ögat slutes sakta,
Barmens suckar tyna af
Och en friköpt ande sväfvar
Fjerran öfver tidens haf.

Sparfven i julqvällen.

„**N**u brinna juleljusen
Kring vida jordens rund
Och menskohjertan slitas
Från strid och sorg en stund.

Och hvarje bord står bräddadt
I kungaslott som tjäll
Och lyckan ler mot alla
I denna fridens qväll.

Men jag, jag får ej äga
I denna fröjd en del,
Jag skall här ute dröja
Af köld och hunger stel.

Se hur de mina qvida
I snöomhvirfladt bo,
Då rundt kring hela jorden
Man njuter fröjd och ro.

Då uti minsta hydda
Man har i öfverflöd
Jag måste utan skoning
Gå mot en bitter död.“

Så klagar i sitt kulna,
Af snö omhöljda tjäll,
En liten sparf med vemod
I fridfull juleqväll.

Kring bygden kall styr nordan
Och snön i hvirflar slår;
Men ur det dolda fjerran
En stilla hviskning går:

„Begråt ej mer ert öde,
Till er ock Herren ser,
Hvad nu i kanske saknen
Er ej skall fattas mer.

Uti den bygd, der fröjden
Är vorden evig gäst,
I qväll i skolen vara
Ock med på julefest.“

Fridens engel.

Då skymmande natten faller
Kring ängar och berg och dal
Och tusende stämmor tystna
I skogarnes gröna sal.

Då leende blomman sluter
Sin kalk med en sakta bön
Och somnar från dagens villa
I hvila så ljuf och skön;

Då, sägs det, en engel sväfvar
I skimrande silfverskrud
Till slumrande jorden skickad
Af himlarnes höge Gud;

Att skyddande stå och hålla
Sin hand öfver jorden sträckt
Och hviska om frid och sällhet
Till gryende morgonväkt.

Har nå'nsin du honom skådat?
Då barn och menlös du var,
Han städse invid ditt läger
Stod strålande mild och klar.

Så står han der än och värnar
Och skyddar dig från all strid
Och manar dig godt hos honom,
Som råder om rum och tid.

Sjung!

Lärka i högblå sky
Sjung dina sånger sjung!
Skogen så grön och ung,
Ängen så blomsterskön
Lyssnar till dem
Så gerna.

Vore jag ock som du,
Hade ditt vingepar,
Ägde af jorden kvar
Ljufliga minnen blott;

Sälla, o sälla lott!
O huru sjöng jag ej
Rymden af sånger full,
O huru flög jag ej
Då till mitt hjertegull
Och uti qvällen der
Täljde från skog och skär
Tusende sagor små,
Sjöng hur Guds verld är skön,
Då hon sin aftonbön
Skaparn af alltet bär;
Sjöng huru ljuft det är
Att i det vida blå
Luftigt sig svinga få;
Och då till hvila ner
Fjerran i vesterland
Solen från fästet flytt,
Qvar i den stilla natt
Vid hennes tjäll jag satt,
Drömde hur ljuft en dag
Vid hennes *sida* ja
Fick om min sällhet sjunga.

Lärka i högblå sky
Slå dina driller, slå!
Tusende sjöar blå,
Hela naturens rund
Lyssnar till dem
Så gerna.

Likhet.

I skogarnes dunkla gömma,
Der vinden så lekfull går,
Der sinnet så fritt får drömma
I sommar, i höst och vår;

Bland leende gröna stängsel
Jag sett mången vissnad gren,
Som fjettrad af tidens fångsel
Hängt glömd och förskjuten ren.

I lifvets brokiga hvimmel
Jag mött ibland glans och fröjd
Så mången nästa af ödet
I trældom och armod höjd;

Af vanskliga nycker kastad
Långt ut på dess vreda haf,
Der målet, den lugna hamnen
Låg redd i den mörka graf.

Förvissnade, kala grenar
I lifvets stormiga dal,
Der härjarn, som bortstal musten,
Var lumpet och lågt förtal.

Hur bor ej hos eder båda,
Så fremmande för hvarann',
En likhet för ögat bitter,
Men likväl så stor och sann!

En forntidsdröm.

Dagen ändats, natt var inne,
ensam, drömmande jag satt
På den strand, der en gång ljuset
grydde upp i Finlands natt,
Der dess skönsta forntids minne
qvarstår från en svunnen tid,
Manande i ålderns grånad
än hvar ovän stolt till strid

Men der natt jag nyss såg tecknad,
hörde vågens slag mot strand,
Händelser från flydda sekler
dukas upp för ögats brand;

Der af vorden prakt jag spårat
fallna murar nyss och grus,
Stråla nu vid ljusens skimmer
fönstren utaf Åbohus.

Det är fest i slottets salar,
hör musiken tonar skönt,
Hertigen från fjerran Polen
fört sin maka myrterkrönt,
Döf för broders hat, förmaning,
och ej rädd för ödets slag,
Bryr det honom föga, intet
hvad som gryr en morgondag.

Derför härskar fröjden vida
i hans ärfda borg och slott
Derför sväfva gäster muntert
i quadrille och fransk gavotte.
Derför fröjdas der i natten,
fjärlar likt i yster dans
Sidenklädda tärnors skara
åt all furstlig ståt och glans.

Natten skrider på sin bana,
slottsorkesterns toner dö,
Ljusen släckas, dagen bräcker,
vinden upprör lugnad sjö,
Mörka skyar tungt sig höja
öfver Auras stad och strand
Vred en ljungeld helsar dagen
vid den fjerran österns rand.

Sakta öfver fjärden styra
vimpelprydda fartyg fram,
Bärande det svenska märket:
kronor tre, i förlig stam,
Dåf en åska famnar rymden,
svenska flottan ger salut,
Trenne båtar sakta glida,
lagda ifrån skeppen ut.

Strand de uppnått. Fram till målet!
Främst bland alla Rålamb går,
Mörka skyar bådar blicken,
snart i praktklädd sal han står,

Kungens bud och riksens ständers
 domslut hertigen han bär:
 „Gif ers höghet er med godo,
 annars slottets fall är när.“

Vred tar hertigen till ordet,
 ättingen af Wasa-stam:
 „Ej min ära så skall fläckas,
 höljas så mitt namn med skam,
 Än jag hoppas jag har vänner
 väpnade med fädrens mod,
 Som för mig och fosterlandet
 vilja gjuta stolt sitt blod.“

Så hans svar; men Rålamb fortfar:
 än ett värf jag öfrigt har;
 Fången snart mot Sveas stränder
 öfver vestervåg ni far;
 Ske er vilja, ni har talat,
 fullgjort har mitt kall ock jag,
 Kungens *sista* budskap bringas
 eder väl en morgondag.“

Se hvad sällsamt sken derborta
flammar upp vid vesterns rand,
Häpet fram till fönstren ilar
slottets manskap efterhand;
Är det nattens gastar, andar,
som der hålla fritt sitt spel,
Krigstrumpetens smatter tager
uti skådespelet del.

Fienden från staden hastar
segerrik mot värnlös borg,
Rålambs folk, förrädiskt samladt,
fyller Auras gator, torg;
Re'n med storm är vallen tagen;
portar bräckas, och sitt fall
Möter nu, af striden mattad,
gamla kämpen stum och kall.

Dold bland töcken dagens drottning
fram ur östervågor går
Och naturen tung i hågen
upp sitt skumma öga slår;

Ankarkedjors gnissel bådar
att ren affärdsstund är när,
Hertig Johan Auras fäste
så sin afskedshelsning bär:

„Stolta borg, der stum du blickar
ned på menskors vansklighet,
Som ej ödets nycker fattar,
utaf strid och sorg ej vet,
Nyss och *jag* så lycklig dröjde,
säll i dina salar gick,
Men af lyckans håfvor länge
likväl ej jag njuta fick.

Bort af sniken broder kallad,
mot förnedring, qval jag går
Misstänkt att till tron och rike
lömskt min enda traktan står,
Men att orättvist han dömer
visa skall en framtidsdag;
Nöjd jag vill mitt öde dela —
med mig går mitt bättre jag.“

Rymdens stjernor le så lekfullt
från det blåa fjerran ned
På den kalla, mörka jorden
sänkt till sömns i nattens fred,
Undrande hur der ock stundom
lycka sällhet söka bo,
Hur det hårda menskohjertat
nå'ngång ock kan finna ro.

Vågens squalp mot stranden tystnat,
allt är stumt i Auras borg,
Nej, ett hjerta dväljs der fridlöst
krossadt, fylldt af qual och sorg;
Nattens timmar, dagens stunder
skänka fångens barm ej tröst,
Fast det grönskar vår der ute,
bor der inne storm och höst.

Erik, Sveas kung, begråter
fallen här sin hårda lott,
Lyckan, den engång han ägde,
men han akta ej förstått,

Ödet, som hans glädjes tinglas
lät så snart till ända gå,
Och sin maka, som han aldrig
mera skulle äga få.

Vemodsfullt gå sångens toner
blandade med lutans ljud,
Svingas bort i vida fjerran
lik en bönesuck till Gud,
Och det sjuka hjertat finner
ro en flyktig, snabb sekund,
Tröttadt, tårskyndt öga slutes
i den sena nattens stund.

Sekler fly på vingad bana,
stoffet vexlar om gestalt,
Hvad jag nyss förundrad skådat
var försvunnet, flyktadt allt,
Men det evigt enahandas
prägel kvar dock städs jag såg
På den strand der ödets genius
höjde, sänkte tidens våg

Nya strider såg jag ammas,
    nya tvister kämpas ut —
Menskokif när skall du ändas
    när din usla rol spelts ut?
Så jag sporde, lyfte ögat
    upp mot Auras stolta slott,
Men der lif jag nyss sett härska
    var nu allt i hast förgått.

Tankfull stod den forne kämpen,
    grånad der bland stoft och grus,
Höjde vördnadsfullt sin hjessa
    silfverströdd af månens ljus;
Men der nere invid stranden
    vågen qvad i ensligt brus
Sägner frått det en gång stolta,
    nu förfallna Åbohus.

Finlands fall.

Tyst; hör det mullrar långt bort i fjerran,
Dock blixten ej sin ljusa bana går
Och klar är rymden, utan tunga skyar.
Och marken smyckad än i bruddrägt står,
Ej är det åskan, som sitt maktspråk sänder,
Nej, det är ödet, som sitt timglas vänder.

Men bruset bortdör, skogens foglar vakna
Ifrån sin tysta, undangömda vrå,
Och bäst de legat som i grafven sänkta
I tusen driller de sin glädje slå;
Hvad vållar fröjden i de spädas hjertan,
Hvad skänker sällhet der nyss spordes smärtan?

På oplöjd teg låg plogen nyss förrostad
Och kall stod spisel'n i den ringes tjäll,
Nu hvirfla rökmoln upp mot himlarunden
Och barnaskaran stojar glad och säll,
Der lif ej spordes bölja skaror samman
Och luften skallar utaf rop och gamman.

Ty kriget ändats, der vid blodig fana
Den finska hären står i svenska led
Och mannahurtigt för sitt land, sin moder
Mot härjarns vapen in i döden stred,
Det sista ekot var ett jubel bara
Från ryska härens, segervinnarns skara.

Ty Finland fallit. Från sin moders sköte,
Den trofast varma, kärleksfulla hamn,
Det kastats nu mot andra, nya öden
Och bäddat hoppet ned i minnets famn
Det kan ej fatta än den sorg det känner,
Ej märka svedan, som i djupet bränner.

Det kan ej fatta än det hårda öde,
Som dök ur vågen invid Sveaborg,
Der samme son det vid sitt hjerta ammat
Till vedergällning skänkte fall och sorg,
Det kan ej tro än att de brustit banden
Detsamma enat med de vestra landen.

Vak upp ur dvalan moder, Döbeln talar
Till dig, oss alla, uti Umeå,
Och som ett blixtbud öfver Finlands bygder
Och Sveas dalar dessa strofer gå:
„Kamrater, kunnen i ert öde bära,
Vi äro Rysslands och ej Sveriges mera?“

Då gjöts ur jordens dolda innandömen
En sorgens klagan och en vemodstår
Och äng och skog liksom i sorgdrägt slutna,
De läto saknan gry ur hvarje snår,
Sjelf vågen, som med skum bestänker landen,
Gjöt gråt i blod uppå den svenska stranden.

Men år försvunnit, krigets åskor tystnat
Och härjarns lie skonar hemmets jord;
Med idoghetens och med tankens vapen
Det kämpar släktet nu i fosternord,
Och hjeltarne, som slumra tyst i mullen
Det ger sitt lofpris på den gröna kullen.

O glöm ej tiden, då med blodig glafven
Din faders fader stred för allt ditt väl,
Hans verk belöna och hans ära dela,
Förlåt hans skulder och hans svaghets fel,
Då kan, hur än dig skilda pligter mana,
Du teckna: frihet! på din ärfda fana.

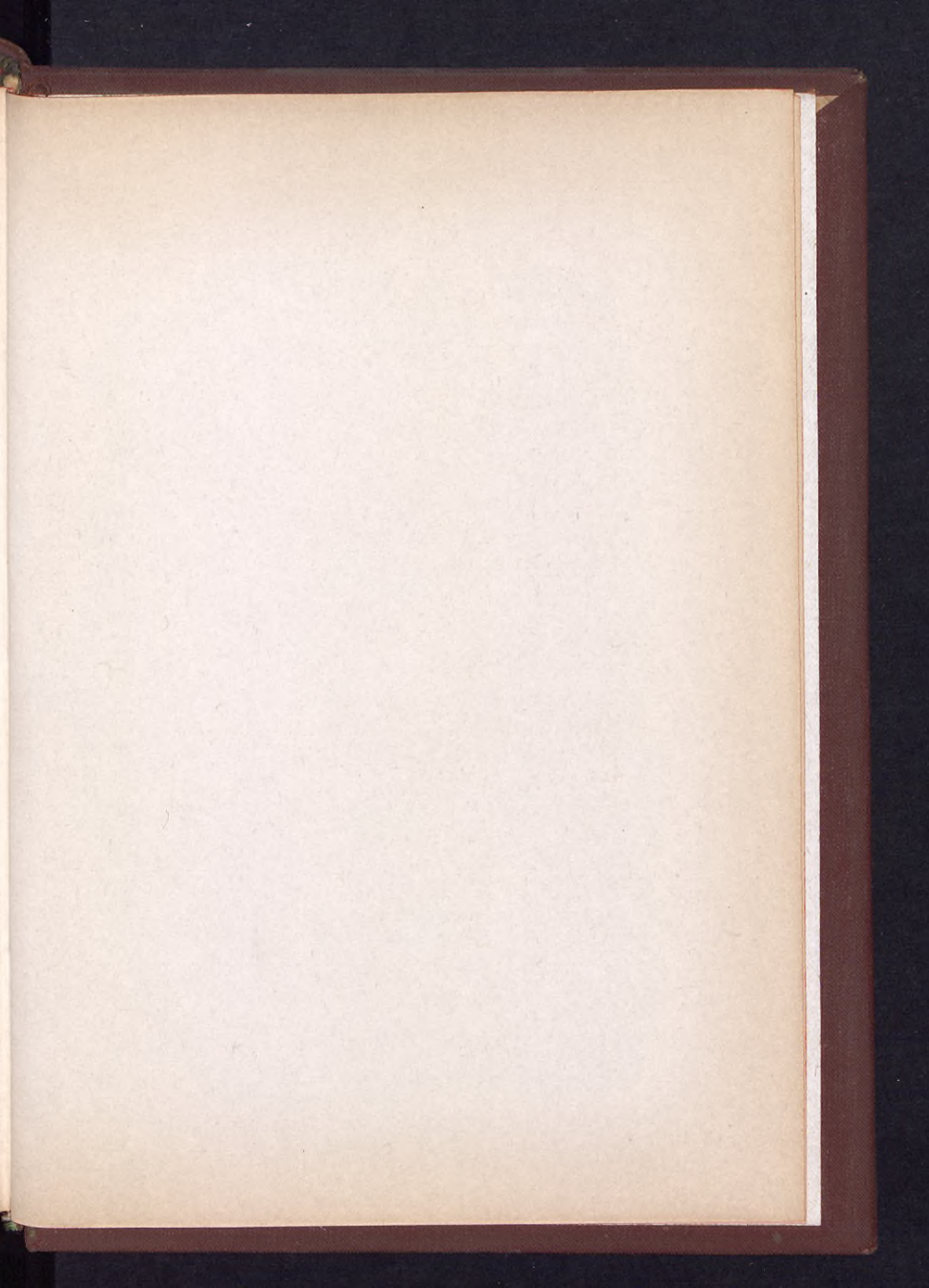
Innehåll:

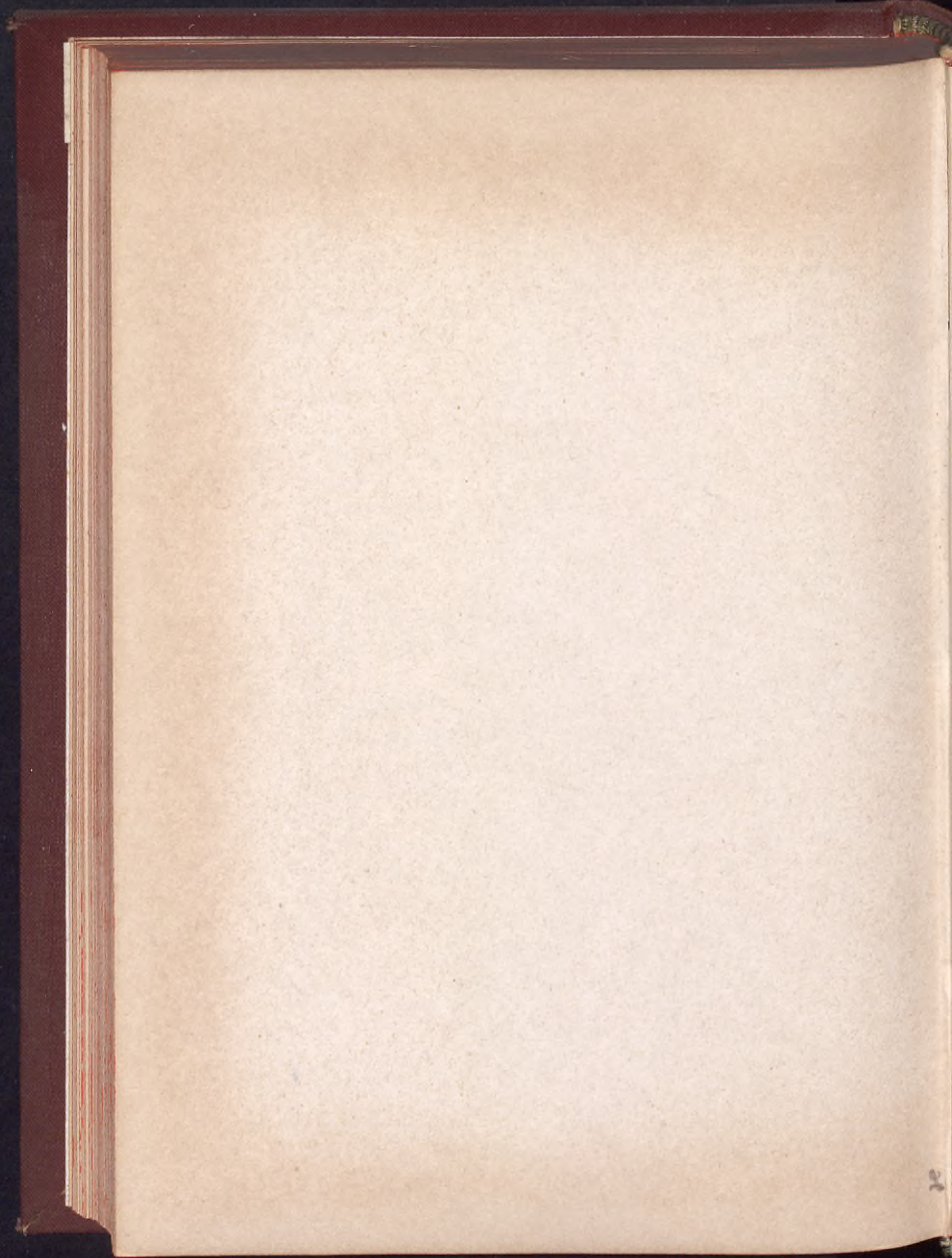

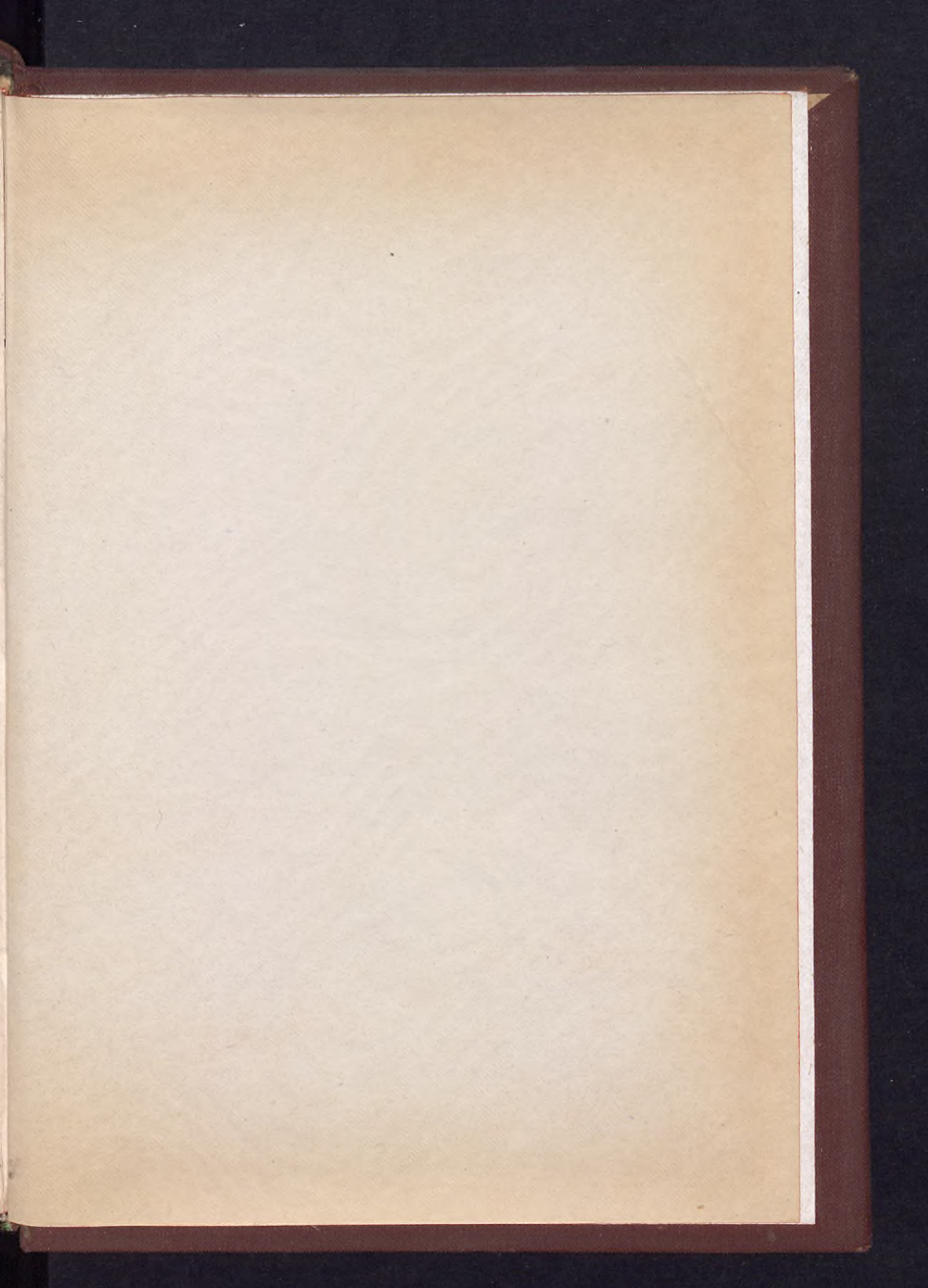
Siskan	3.
Frågor	5.
Ljus åt folket	7.
Gud vet på hvad hon tänkte?	9.
Skönare	10.
Bön	11.
Slumra, o slumra!	13.
Drömmar	15.
Sof!	18.
Förr och nu	19.
Vinternattens skönhet	21.
Du lilla fogel	23.
Hvarför	25.
Ungdomslust	27.
I nattens frid	29.
Till min moder	31.
Liten fogel	33.
Ensam	35.
Ellens fråga	39.
De små	43.
Fallen	44.
Frid	46.

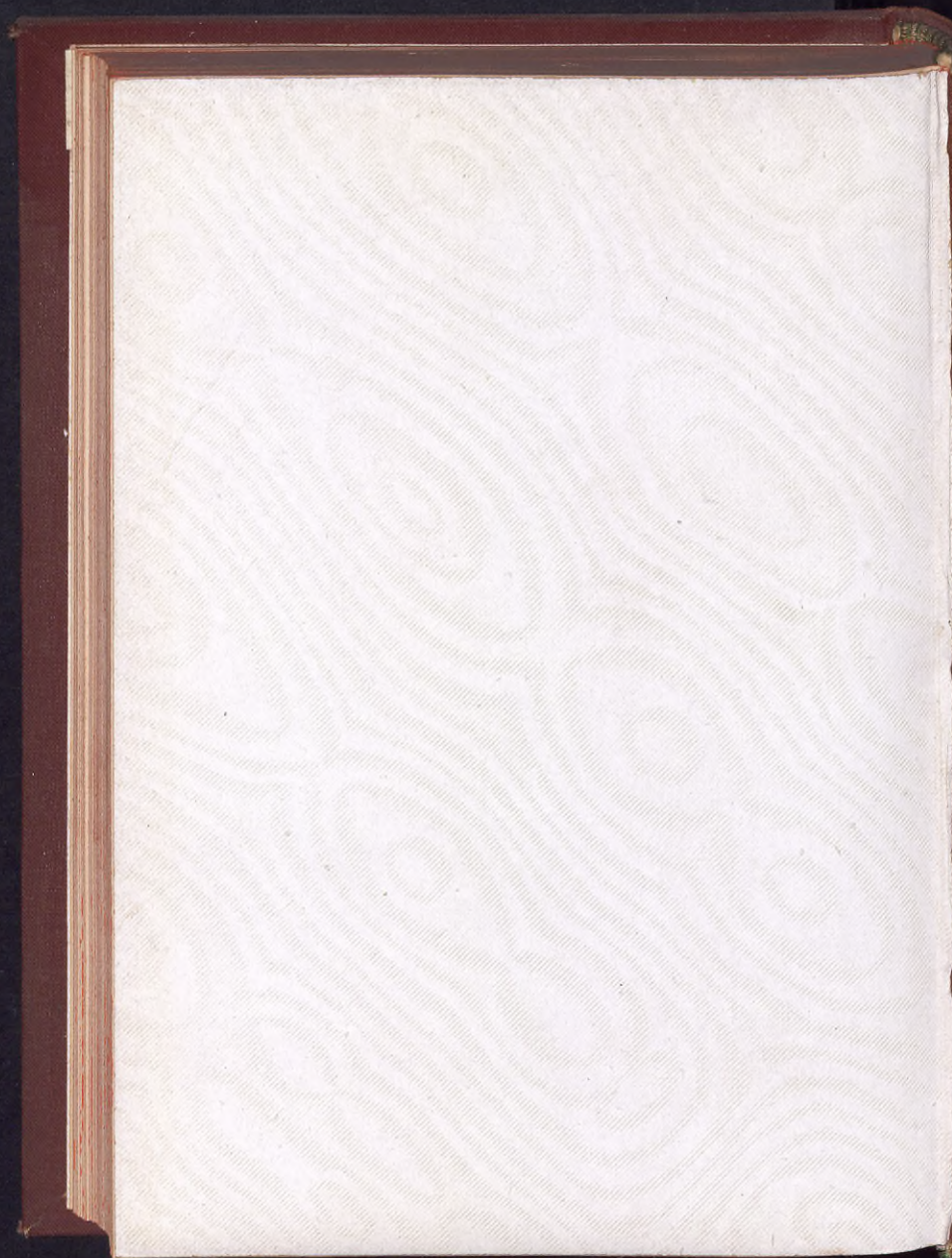
Sympati	48.
Strid och frid	50.
Se ej på mig!	52.
Våren kommer	54.
Till en blomma	56.
Tro	58.
Vallflickan	60.
Hvar	62.
Modersblicken	64.
Kanske!	67.
Din fosterjord	69.
Barnatankar	71.
Du är min ro	74.
Ett högsta	76.
Hvad vindarne hviska	78.
Du visste ej	80.
Då	82.
Det skönaste	84.
Tonen från höjden	87.
Sparfven i julqvällen	90.
Fridens engel	93.
Sjung!	95.
Likhet	98.
En forntidsdröm	100.
Finlands fall	109.

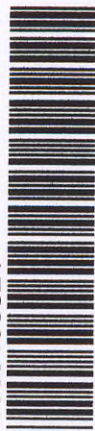

6000195024

Göteborgs universitetsbibliotek

